

Azrailin Gelişi

– BegümÖzdikici · 30 Mayıs 2011

AZRAİLİN GELİŞİ

Bu sabah uyandığım da aklıma gelen iki heceli bir sözcük oldu. Sağa döndüm aklımda, sola döndüm aklımda. Derken doğruldum yatağımdan, dumanla uçuverir ümidiyle aklımdan. Duman olan ümitlerimdi, uçup gitti, bense bakakaldım ardından.

Hemen çocuklarımın odasına koştum. İki de mışıl mışıl uyuyordu. Allah'ım melekler de bu kadar güzel mi? Seyrettim uzun uzun meleklerimi. Öpücük kondurdum yanaklara ve gözümde birer damla yaş.

Eşi me doğru ilerledim. Günün yorgunluğu çökmüştü üstüne. Her şeyden habersiz öylesine derin uyuyordu. Bir o kadar da sessiz, sessiz ve çaresiz sanki. Tıpkı...

Kulağına fısıldadım usulca.

Ey Sevgili! Seviyorum seni deli adam... Seviyorum hem de çokook!

Sonra devam ettim kendimce, sessizce...

Ne iyi etmişim de bu yüzüğü parmağıma takmışım. Ne iyi etmişim de sana "Evet" demişim, "ömrümce eşimsin" diyerek seni seçmişim.

Alnına bir usul buse kondurdum sevdamin bendeki tüm adıyla...

Salona geçtim, kapıyı ardımdan kapattım. Beni uykumdan sıçratan, ümitlerimi dumanla uğurlayan, meleklerimle gözyaşı akıtan, sevdami içimde delirten "onu" düşündüm.

Ne diye çaldın kapımı bu kadar erken, ne diye düştün yollara bu kadar vakitsiz?

Ne için ağlasam ben şimdi bilemiyorum. Ne tarafa dönsem, evde mi kalsam, sokağa mı atsam kendimi? Nasıl, nasıl kaçsam da kurtulsam senden?

Mümkün mü acep, bu çırpınışım, çarelere susayışım mümkün müdür?

Kendini kandırma kızım, yolun sonu geldi.

Ağlıyorum, deli gibi etrafa bakıyor, art arda, sık sık nefes alıyor, kalbimin yerinden fırlayacağını sanıyordum. Yok yok kendime değil akıttığım gözyaşlarım.

Zamansız bırakacağım melekelerime. Hazırlayamayacağım geleceklerine. Bir aile gördüklerinde egecekleri boyunlarına, damla damla akıtacakları gözyaşlarına, gözlerindeki buğulu dünyaya...

Bir ömür adına evet deyip de ömrünü bu kadar kısa zamanda tükettiğim, melekelerimle yalnız bırakacağım, yükün tümünü üzerine atacağım biricik eşime...

Bu acıyı yaşatacağım, acıtan kahredeceğim, yaşam sevincini elinden alacağım canım anneme...

Olduğu yerde devrilecek ve bir daha doğrulamayacak olan çınar babama...

Ve... Bedenimin yarısı, gittiğimde yarım kalacak olan şekerparemime, kardeşime...

Evet, gördüm seni en acımasız halinle karşımdasın şimdi. Beklediğin ben miyim? Ben olayım n'olur...

Bu evde beklediğin bir ben olayım ey Azrail! Hadi gel, bekletme beni daha fazla. Yoksa kaçacağım. Açıp şu kapıyı sokaklara atacağım kendimi delice. Evet delice kaçacağım senden, hiç bulamayacağın yerlerde mekan kuracağım...

Vazgeçtim... Madem geldin, madem buradasın, hadi gel. Ben vedalaştım sevdiğilerimle, son bir dumanla uçurdum varımı yağumu.

Ben hep söylemez miyim zaten, yabancı değil sözcükler bana. Bak yine söyleyeyim istersen son bir kez daha...

Müsadenle;

"Bu sefer gerçekten gidiyorum ey insanlık!

Hoşça kal varım, hoşça kal yağum

Ben gidiyorum, siz yeter ki burada kalın

Yeter ki birlikte ve nefesle kalın..."

Begüm Özdikici